

RITUAL SLAUGHTER

ענין השחיטה

A Modern Guide to Karait Jewish Practice

AUTHORED BY
Shemuel Ha-kohen
(20th Century CE; Cairo, Egypt)

TRANSLATED BY
Isaac Sardar Ha-levy

DALY CITY, CALIFORNIA

ISBN: 0-9969657-4-2

© The Karaite Jews of America 2017

Published by the Karaite Jews of America, Daly City, California

All rights reserved. The Karaite Jews of America asserts no copyright over the Hebrew text, its vocalization, and emendations to it.

COVER ART: Shimra Starr

DESIGN & LAYOUT: Raphaël Freeman, Renana Typesetting

Dedicated to

Acting Rav Joseph Moussa

(Yosef ben Shalom Moshe Pessah)

for a life of teaching at the Karaite Jews of America

&

Travis Wheeler

(Avraham ben Adam)

for preserving the tradition of

Karaite Jewish slaughter in the United States

Contents

Introduction by the Karaite Jews of America	vi
Introduction to the Printed 1958 Edition	ix
Concerning Ritual Slaughter	3
The Ten Things that Invalidate an Act of Slaughter	27
Three Additional Prohibitions	31
A Kid in Its Mother's Milk	35
Twentieth-Century Notebook	39

Introduction by the Karaites of America

This short work on *sheḥita* (“ritual slaughter”) according to the custom of the Karaite Jews was rediscovered in the library of the Karaite Jews of America, and it bore the translated title *Concerning Ritual Slaughter: According to the Community of Karaite Jews*. The Karaite Jewish community of Israel had sent numerous copies of the work to the Karaite community in the United States in the hopes that the American community would continue to eat meat slaughtered in accordance with Karaite Jewish custom.

In Egypt, the community learned the laws of ritual slaughter in formal classes, during which a teacher wrote the laws on a chalkboard in both Hebrew and Arabic. Students copied both the Hebrew and Arabic texts in personal notebooks. Although we have not done a word-by-word comparison, the text published in this edition appears to be the standard version used by the community in Egypt.

Many members of the Karaite Jewish community retained their notebooks when they fled Egypt. We have appended to this publication the entire handwritten notebook¹ of one such student, Joseph Moussa, who is, at the time of publication, the Acting Rav of the Karaite Jews of America. The reader will see that the notebook ends with the heading *The Ten Things that Invalidate an Act of Slaughter*, with no information following. As Mr. Moussa recalls, his course was cut short when its teacher, Elie Lichaa, fled Egypt for Europe in 1964. Elie Lichaa passed away in France in 2014.

The Karaite Jews of America notes that throughout the centuries, various Karaites had different views of the laws of *sheḥita*.

¹ Some images are slightly truncated in the electronic version we have in our possession. The images are reprinted in this edition as they appear in our electronic files.

The information in this publication tends to reflect the current practices of Jews of historical Karaite descent. For that reason, we titled this work *Ritual Slaughter: A Modern Guide to Karaite Jewish Practice*. We intend to bring to light other historical works on ritual slaughter and corresponding dietary laws of Karaite Jews. The Karaite Jews of America thanks Isaac Sardar Ha-levy for his translation of this work. We are also thankful to the academics and laypersons who reviewed the translation and original Hebrew text.

About the Hebrew Text: We have preserved the consonantal text of the printing in our hands, aside from two places. On page 22, there is a quotation of Leviticus 17:13; in one instance, the earlier printing contains the word אשר in the incorrect place, but we have corrected the passage from the Biblical text. On page 34, the earlier printing reads מתחם, meaning “warms up (in sexual heat),” a word out of place in this context; it is clear that this should be מתיחס, “related,” which is what we have printed in our text.

We have also generally followed the earlier printing’s vocalization and punctuation, but on occasion, we have corrected these, when they were incorrect or liable to lead to confusion. Moreover, in a number of places, the verse numbers that the earlier printing gives for Biblical references were incorrect. We have cite-checked all such references and edited them accordingly.

הקדמה

כוונת חוברת זו היא לבאר ענין השחיטה לפי מצוותיה, חוקיה ומשפטיה הכתובים בספר התורה הכתובה בסיני על-ידי אב וראש הנביאים - משה רבינו, עליו השלום, כפי שיגזור השכל האנושי אחרי הפשט הנכון היוצא מן התורה שבכתב מבלי נטות ימין ושמאל אחרי דברים חיצוניים.

סידור השחיטה חובר על-ידי החכם שמואל ז"ל הכהן, היהודי הקראי, שחי לאחרונה במצרים.

יצא לאור במולדתנו בהוצאת מר שלמה בן אברהם מרזוק - שכון רסקו 132, לוד, ברחוב אינשטין.

ישלם ה' פועלו ותהי משכורתו שלמה מיושב הכרובים ויהיה לזכרון לפני ה' תמיד ועל טוב יזכור שמו לעד אמן

הוצא לאור בשנת תשי"ח - 1958

Introduction to the Printed 1958 Edition

This book was written with the intention to explain the concept of *sheḥiṭa*, slaughtering, according to all its commandments, rules, and laws, which are written in the Torah, given at Mount Sinai through the father and head of all prophets, Moses, as human sense can derive from the correct straight meaning of the words of the written Torah, without straying right or left after outside influences.

This treatise on slaughtering was composed by the sage Shemuel Ha-kohen, of blessed memory, the Karaite Jew, who lived recently in Egypt.

This book has been published in [the Land of Israel], our homeland, by Mr. Solomon ben Abraham Marzouk, Rasco Neighborhood 132, Lod, on Einstein Street.

May God fully repay him for his work, and may he be remembered in front of God; may his compensation be complete from [God], who dwells over the cherubim; and may he be in God's memory forever, and may He remember his name for good, forever, Amen.

Published in 1958

ספר
ענין השחיטה

RITUAL SLAUGHTER

ענין השחיטה

בבאור ענין השחיטה הענין אשר ידבר בו תחילה בענין השחיטה הוא על התר אכילת החי חי אחר כמוהו והוא כי ידוע כי כל הקודם בבריאה במעשה בראשית הוא בעד חברו המתאחר לו בבריאה כענין בריאת הצמחים שקדמה בריאתם לבריאת בעלי־חיים להיות בעד מזון בעלי־חיים שנתאחרה בריאתם לבריאת בעלי־חיים. ולעולם הצריך וקודם אל הנצרך ובלתי קדימת הצריך לא יהיה קיום אל הנצרך. וכן אמר הכתוב כִּי־דָק עֵשָׂב נָתַתִּי לָכֶם אֶת־כָּל (ברא סימן ט'), ר"ל כמו שהתרת לבעלי־חיים שיהנו מהצמחים שקדמו לבריאתם כן התרת לך להנות מבעלי־חיים שקדמו לבריאתכם. ומכל החי האלם לא התר לאכילה רק מה שהתירה התורה והבדילה בסימנים ושמות להיות מה שנאסר טבעם ארסי ומזיק לבריאות הגוף ומעטים עיני השכל מלהבין מה שבכחו להבין כמו שנאמר וְלֹא תִטְמְאוּ בָהֶם וְנִטְמַתֶּם בָּם (ויקרא סימן י"א מ"א) כי התורה הקפידה בבריאות הגוף והנפש ולא התירה רק מה שהוא נאות לטבע האדם ובקנין שלמותו. כי טבע המזון

Concerning Ritual Slaughter

In explaining the issue of slaughtering, the first thing that must be discussed is the permission for a living thing to eat another living thing. It is known that any being whose creation preceded that of another being during the days of creation is for the benefit of the beings that followed it. For example, the creation of vegetation preceded that of animals, so that it would be food for the animals, for their creation was after that of the animals.¹ And always, the thing that was needed preceded the thing that needed it; for if this were not so, the thing that needed it would not be able to exist. As Scripture says: *Like vegetation, I [God] have given you [people] everything* (Genesis 9). That is, just as I have allowed animals to benefit from vegetation, which preceded them in creation, so too have I allowed you [people] to benefit from animals, which preceded you in creation. And of all dumb animals, the only ones that are permitted for consumption are the ones that the Torah permitted by designating them with specific characteristics or names. The ones that are forbidden have qualities that are poisonous and harmful to bodily health, although the eyes of understanding are too small to understand [that these animals are unhealthy], as [God] understands, as it is said: *And ye shall not become impure through them, such that ye become impure through them* (Leviticus 11:43). For the Torah particularly cared about the health of one's body and soul and only allowed one to eat what is fitting for one's nature and the acquisition of [spiritual] completion. For the nature of the food being consumed is transferred to the consumer, because it and

¹ This sentence appears self-contradictory. Presumably, the author means to say that creation of vegetation *preceded* that of the animals, not that it followed it. Alternatively, the author may be saying that the plants are food for animals, and those animals are food for animals that were created later; however, this is difficult to fit with the author's syntax.

ישוב בטבע הנזון להיותם תחת סוג אחד. וכל בעלי החיים בכלל הם ארבעה סוגים: חיות, בהמות, עופות ודגים. וכל סוג יכלל מינים הרבה. וכל אחד מהמינים האלה ממנו מתר לאכילה וממנו אסור.

א. המינים המתרים מהחיות הם אשר הבדילתם התורה מכל שאר מיני החיות בשמם לדעתם ולהבין והם שבעה מינים והם אשר נזכרו בפסוק אחד (דברים י"ד ה'): **איל, צבי, יחמור, אקו, דישן, תאו, זמר**, וכל זולתם מהחיות הם אסורים.

ב. והמינים אשר התרו מהבהמות הם אשר נתנה התורה סימנים לטהרתם והם מעלת גרה ופרסה שסועה כמו שנאמר **כל מפרסת פרסה ושסעת שסע פרסת, מעלת גרה בבהמה אתה תאכלו** (ויקרא י"א ג'). ופרוש מעלת גרה הוא הבהמה שתחזיר אכלה לפיה אחרי שתבלעהו ולועסת אותו. ופרסה שסועה שפרסותיה נבדלות ובלתי נדבקות זו בזו. וכל בהמה שאין בה שני סימנים אלו או יחסר האחד או שניהם כאחד היא אסורה להאכל. והנודעים אצלנו היום בעלי שני הסימנים הנזכרים הם: שור, שה כבשים ושה עזים, ומריא, שהוא ממין הבקר וכל שאר ממיני הבהמות הם אסורים.

ג. ובעופות אין בהם שום סימן. רק הבדילה התורה המינים הטמאים בשמם והם כ"א מינים הנזכרים (ויקרא י"א

the consumer are of the same [natural] category. And all animals can be categorized into one of the following four groups: wild mammals, domestic mammals, birds, and fish. And each group includes many species – some of which are permissible to eat, while others are forbidden.

1. The species of wild animals that are permissible to eat are the ones that the Torah distinguishes by name from all other wild mammals, for [us] to know and understand them; they are the seven that are mentioned in the following verse: *The hart, gazelle, roebuck, wild goat, pygarg, antelope, and mountain sheep*² (Deuteronomy 14:5). And any other [species] of wild mammals is forbidden to eat.

2. And the species of domestic animals that are permitted are those for which the Torah gives special signs regarding their pure state. Those signs are the chewing of cud and split hooves, as the verse says: *Any [domestic mammal] that has a split hoof and that chews its cud, you may eat* (Leviticus 11:3). Chewing of cud means that after an animal has swallowed food, that food returns back up to the animal's mouth and the animal chews it again; and split hooves means that the hooves are separated, not stuck together. Any domestic mammal that does not possess both these signs, but is missing one or the other or both, is not permissible to eat. And the domestic animals that we know today to have both these signs are: the ox, the sheep, the goat, and the fatling (*meri*), which is part of the cattle family. All other species of domestic animals are prohibited to eat.

3. And there is no sign [of permissibility] of birds. The Torah merely specified, by name, those that are prohibited to eat; they are the twenty-one birds mentioned (Leviticus 11:13 ff.).³

2 Note that the translations of many of these species names are tentative; indeed, the author writes further down in this page that today we can identify only cattle, sheep, goats, and *meri*.

3 The original printed Hebrew read "Leviticus 11–13," but we have corrected the citation to 11:13 ff., for the list continues through 11:19.

י"ג ולהלן) וְכָל זֹלָתָם הֵם טְהוֹרִים וּמְתָרִים לְאֲכִילָה, אֲבָל מִפְּנֵי שְׁנַעְדָּרָה מִמֶּנּוּ יִדְעַת שְׁמוֹת רַב הָעוֹפוֹת לֹא הִתְרוּ מֵהֶם רַק שְׁבַע מִיָּנִים בְּלֶבֶד וְהֵם: תְּרַנְגוּלִים, בְּרַבּוּרִים, אֲנִזִּים, יוֹנִים, תוֹרִים, שָׁלוּ, קוּרָא: הַיְדוּעִים אֲצֻלְנוּ בְּסֶבֶל יְרֻשָׁה דוֹר אַחַר דוֹר. ד. וְהַדְּגִים הַמְּתָרִים לְאֲכִילָה הֵם בְּעֵלֵי שְׁנֵי סִימָנִים כְּמוֹ הַבְּהֵמוֹת וְהֵם סַנְפִּיר וְקִשְׁקֶשֶׁת כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר כָּל אֲשֶׁר לוֹ סַנְפִּיר וְקִשְׁקֶשֶׁת בְּמַיִם, בְּיָמַיִם וּבִנְחָלִים אוֹתָם תֹּאכְלוּ (ויקרא י"א ט'). הַסַּנְפִּיר הוּא כְּמוֹ הַכֶּנֶף בְּעוֹפוֹת שָׁבוּ שׁוּחָה בַּיָּם. וְהַקִּשְׁקֶשֶׁת הִיא עֵגוּלִים דְּקִים דְּבוֹקִים זֶה בְּזֶה בְּעוֹר הַדָּג. וְכָל דָּג שֵׁישׁ בּוֹ שְׁנֵי הַסִּימָנִים הָאֵלֶּה גַם יַחַד הוּא מְתָר לְאֲכִילָה. וְכִשְׂיַחְסַר מִמֶּנּוּ הָאֶחָד אוֹ שְׁנֵיהֶם כְּאֶחָד הוּא אֲסוּר לְאֲכִילָה, וְאִם יֵשׁ דָּגִים בְּלִתֵּי קִשְׁקֶשֶׁת וְהֵם מְתָרִים אֲצֻלְנוּ לְאֲכִילָה - הוּא שֶׁהוּעַד לְקַדְמוֹנֵינוּ, עֲלֵיהֶם הַשְּׁלוֹם, בְּרֵאִית עֵינֵיהֶם מִמֶּשׁ, שֶׁהֵם בְּעֵלֵי קִשְׁקֶשֶׁת בְּעוֹדָם בְּתוֹךְ הַיָּם וְכִשְׂיֻצְאִים מִן הַיָּם שׁוֹפְכִים אוֹתָם; וְכָל דָּג שֶׁהוּא לְבוּשׁ קִשְׁקֶשֶׁת בְּתוֹךְ הַיָּם וְשׁוֹפֵךְ אוֹתוֹ בְּצֵאתוֹ מִן הַיָּם, וְזֶה לֹא גוֹדֵעַ לְקַדְמוֹנֵינוּ ע"ה, הוּא אֲסוּר לְאֲכִילָה וְלֹא יִתֵּר לְאֲכִילָה אֲלֵא עַד שִׁיגְלָה הָעֵינִין בְּרֵאִית עֵינֵינוּ מִמֶּשׁ.

וּבְכָל אֶחָד מֵהַמִּינִים הָאֵלֶּה יֵשׁ גּוֹפִים פְּרֻטִיִּים אֲסוּרִים לְאֲכִילָה עִם הַיּוֹתָם טְהוֹרִים וְהֵם (ט"ו) גּוֹפִים שֶׁהִזְכִּירוּם חֻכְמֵינוּ (ע"ה) וְהֵם: מְכָה, חוּלָה, גּוֹסֵס, רוֹבֵעַ, נְרַבֵּעַ, שׁוֹר נֶגַח, בְּהֵמַת עִיר הַנִּדְחָת, בְּהֵמָה מוּעֵלַת בַּחֲרָם, עֵגְלָה עֲרוּפָה, שְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח,

And any bird besides them is pure and permissible to consume. However, because we lack the knowledge of the names of most of the twenty-one forbidden birds, it is permissible to eat only the following seven birds – which, based on the burden of the inheritance (*sevel ha-yerusha*) from generation to generation, we know to not be part of the twenty-one forbidden birds: chickens, swans, geese, pigeons, turtledoves, quail, and ammoperdix [a genus of partridges].

4. The fish that are permissible to eat are those that possess two signs, like the domestic mammals; [in the case of fish, the signs are] fins [*senappir*] and scales [*qasqeseth*] – as the verse says: *Any [fish] in the water which has fins and scales . . . ye may eat* (Leviticus 11:9). *Senappir* are like a bird's wings, which [the fish] uses to swim in the sea; *qasqeseth* is the thin circles, stuck together, in the fish's skin. Any fish that has both of these signs is permissible to eat. If one or the other of these signs is missing, then it is forbidden to eat [such a fish]. And though there are certain fish that have fins but no scales, which we nonetheless [treat as] permissible to eat, this is because our predecessors, peace be upon them, witnessed with their own eyes that these fish really have scales when they are still in the water, and the scales merely fall off when the fish is removed from the water. And any fish that [allegedly] has scales when in the water, which it sheds upon its removal from the water, but this was not acknowledged by our predecessors, is prohibited to be eaten and cannot be permitted unless we witness with our own eyes [that this alleged claim is correct].

And from all of the aforementioned permitted species, there are specific situations in which any of these species would be forbidden to be eaten, despite their being pure [in species]. These are the fifteen situations that our teachers have specified: injured; sick; close to death; penetrator; penetrated; the ox that gored; an animal from an idolatrous city; an animal that has been

צפור של מצרע, תקרבת לעבודה זרה, מחסור זמן, אותו ואת בנו, טרפה.

א. מכה: הוא שהכה בעץ או באבן או בחץ או בחנית ונפצע והוא מסכן למות.

ב. חולה: הוא שיצא מגדר הבריאות ונכר חליו מכבד תנועותיו ומחסרון מאכלו ומשתהו.

ג. גוסס: הוא שנטה למות ולא נשאר עליו רשם מהחיות רק שהוא מתנשם בלבד.

ד. רובע: הוא השוכב עם נקבה מבני אדם.

ה. נרבע: הוא הנשכב מזכר מבני אדם.

ו. שור נגח: הוא שהמית איש או אשה בנגיחת קרניו או בנשיכה או בנגיפת רגלו או ברמיסה או באיזה אפן שיהיה ואסור לאכילה. ואלו הגופים לפי דינם חייבים להסקל.

ז. בהמת עיר הנדחת: היא הבהמה מן העיר אשר נדחו יושביה לעבד עבודה זרה ממה שהכתוב חייב הריגת יושבי העיר והיא וכל בהמתה.

ח. בהמה מועלת בחרם: היא הבהמה שבעליה מועל בחרם ואסורה בהנאה משום שדינה להשרף.

banned as *herem*, but illicitly taken anyway; the decapitated calf; the scapegoat; the leper's bird; an offering to idolatry; an animal before its time; an animal along with its child; and an animal that has been torn [rather than slaughtered]:

1. **Injured:** anything that has been hit by a piece of wood or a rock or an arrow or a spear and is injured from this, and is in danger of dying.
2. **Sick:** anything that is recognizably unhealthy – as can be realized from its heavy motions and its reduced eating and drinking.
3. **Close to death:** anything very near death and, other than breathing, that has lost its appearance of being alive.
4. **Penetrator:** anything that has slept with a human female.
5. **Penetrated:** anything with which a human male has slept.
6. **The ox that gored:** anything that has killed a man or woman by goring, biting, kicking, trampling, or by whatever other method, it is forbidden to eat. All these [the penetrator, the penetrated, and the murderous ox] – must be stoned, in accordance with their law.
7. **An animal from an idolatrous city:** an animal from a city whose inhabitants were led astray to idol worship. [The prohibition to eat such things is derived] from the fact that the Torah commands that any person or animal from such a city must be killed.⁴
8. **An animal that has been banned as *herem*, but illicitly taken anyway:** an animal whose owner [acquired it by] illicitly taking from the *herem*.⁵ It is forbidden to derive benefit from such an animal, because the law is that it must be burned.

4 Deuteronomy 13.

5 *Herem* is a status wherein items, or even a whole city, are declared dedicated to God alone. See Leviticus 27:28; Deuteronomy 13:17–18; Joshua 6:17–18.

- ט. עגלה ערופה: היא הנקבה הרפה שבמין הבקר אשר חיבה
 הכתוב להשחט מן הערף בעיר הקרובה אל החלל.
- י. שעיר המשתלח: הוא שעלה עליו הגורל ביום הכפורים.
 יא. צפור של מצרע: הוא אשר יזה הכהן בו על הנטהר מצרעתו
 ונאסר להנאה משום שחייב הכתוב לשלח אותם חיים
 המדברה.
- יב. תקרבת לעבודה זרה: הוא בעל-החיים שנרשם עליו
 רשם-מה ונפרש להעבד או לקרבן לעבודה זרה ונאסר
 משום תועבה שנאמר לא תאכל כל תועבה (דברים י"ד ג')
 וכתוב ולא תביא תועבה אל ביתך (דברים ז' כ"ו).
- יג. מחסור זמן: הוא אשר לא נשלמו לו שבעת ימים מיום
 הולדו כמו שנאמר שור או-כשב או-עז כי יולד והיה שבעת ימים
 תחת אמו (ויקרא כ"ב כ"ז). ונאסר משום שחנן לו הכתוב חיי
 זמן שבעת ימים על צד החמלה ומזה תאסר גם שחיטת
 אמו כי בשחיטת אמו אין יהיה תחת אמו וכן דין זה יקש

9. **The decapitated calf:** the weak⁶ female of the cattle species, which Scripture requires to be slaughtered from the back of its neck in the city that is closest to a corpse.
10. **The scapegoat:** the goat that has been chosen by lottery on Yom Kippur [to be sent into the wilderness].⁷
11. **The leper's bird:** the bird that a priest uses to sprinkle onto someone who is becoming purified from leprosy.⁸ The prohibition to eat it is derived from the fact that the Torah commands to send out this bird alive into the wilderness.
12. **An offering to idolatry:** an animal that has been designated to be worshiped or as a sacrifice for idolatry. It is prohibited to derive benefit [from such things], for it is an abomination; as it is said: *Do not eat any abomination* (Deuteronomy 14:3); and it is written: *Bring no abomination into thy house* (Deuteronomy 7:26).
13. **An animal before its time:** anything that is younger than seven full days old; as the verse says: *When an ox or a lamb or a goat is born, it must remain with its mother for seven days* (Leviticus 22:27). It is prohibited, for the Torah graciously grants the animal seven days of life, as [a deed of] mercy. Therefore, slaughtering the mother [before the offspring is seven days old] is prohibited, as well; for if the mother is slaughtered, how can [the offspring] be *with its mother*? This law applies,

6 The author seems to be using the word “weak” (*rafa*) to mean young; thus, a calf rather than a grown cow. Scripture states rules about this calf, that *it has not been worked, has not born any yoke* (Deut. 21:3); perhaps this is why our author calls it “weak.” For the context of this law, see Deuteronomy 21:1–9.

7 Leviticus 16.

8 Leviticus 14. The word “leprosy” is a traditional English translation of Hebrew *zara'ath*; it refers to a mysterious skin disease mentioned throughout Scripture, not Hansen's Disease, which is known as “leprosy” today.

גם בחיות גם בעופות. והוא שלא לשלח את האם מעל
הבנים אלא אחר עבר שבעת ימים.
יד. אותו ואת בנו: הוא ממין לא־תקח האם על־הבנים (דברים כ"ב
ו) והוא שלא להשחית העקר עם הפרח ביום אחד וזה
יקיש אותו ואת בתו, אותה ואת בתה, אותה ואת בנה,
וזה גם בבמהות וגם בחיות וגם בעופות ואסור זה מפני
החמלה. ותחת מאמר אותו ואת בנו נכלל אסור שחיטת
ההרה כי העבר בעודו במעי אמו נקרא בן, כמו שכתוב
ויתרוצצו הבנים בקרבה (בראשית כ"ה כ"ב). בהמה שנשחטה
ונמצאת הרה ועברה יצא חי, אם לא ימות העבר באותו
יום ויחיה עד הערב, מתר לאכל בשר אמו. אבל אם ימות
באותו היום קדם הערב אסור משום הפסד שניהם ביום
אחד.

טו. טרפה: היא הבהמה או החיה או העוף הנטרפים מידי

by analogy, also to wild mammals and to birds; and thus, it is forbidden to send away the mother [bird] from her children until seven days have passed.⁹

14. **An animal along with its child:** This is of the same concept as *Thou shalt not take the mother along with the children* (Deuteronomy 22:6), namely, not to destroy the root along with the flower on the same day. This prohibition can be extended by analogy to a father and daughter, a mother and daughter, and a mother and son.¹⁰ It applies to domestic mammals, wild mammals, and birds. The reason for this prohibition is compassion. Slaughtering a pregnant animal is also included in this prohibition [against slaughtering] an animal along with its child, for a fetus is called *ben* [child] already in its mother's womb; as it is written: *And the children struggled together inside her* (Genesis 25:22).¹¹ If an animal was slaughtered and was then found to be pregnant, and its offspring came out alive – if the offspring did not die that day, but stayed alive until the night, it is permissible to eat the mother's flesh. However, if [the offspring] dies that day, before evening, it is forbidden, for both [mother and offspring] have been lost on a single day.
15. **Torn (*tereifa*):** Any domestic mammal, wild mammal, or bird

9 In Deuteronomy 22:6–7, the Torah speaks of sending away a mother bird from her offspring; our author is arguing, based on the verse about domestic mammals in Leviticus 22, that the mother bird may not be sent away until seven days after the birth of her offspring.

10 The words *an animal along with its child* (Leviticus 22:28) literally translate to: *him and his son*. Our author is saying that the animal's sex is irrelevant.

11 Unlike the Rabbanites, Karaites prohibit slaughtering a pregnant animal. See *Royal Attire: On Karaite and Rabbanite Beliefs*, by Mordecai Ben Nisan, translated by Gabriel Wasserman, The Karaite Press: Daly City, 2016.

אדם, או חיה טורפת, או עוף טורף, והוא אשר נאמר עליו
 ובשר בשדה טרפה לא תאכלו (שמות כ"ב ל) ואמר בשדה לפי
 שהטרפה היא בשדה על הרב ודין זה גם במושב בני אדם
 ובכל מקום שיהיה. וכן תאסר אכילת הנבלה. והיא המתה
 מיתה טבעית בלא שחיטה או שנתנבלה בשחיטה ממה
 שאמר הכתוב לא תאכלו כל נבלה (דברים י"ד כ"א). והטרפה
 חמורה מהנבלה ממה שהכתוב הורה להשליך הטרפה
 לכלב שנאמר לכלב תשליכו אותה (שמות כ"ב ל) ובנבלה אמר
 לגר אשר בשעריך תתננה ואכלה (דברים י"ד כ"א) והטרפה אסור
 להאכיל גם לגוי משום שהוא מזיק לבריאות כמו שנאמר
 ולפני עור לא תתן מכשל (ויקרא י"ט י"ד).

וכמו שנאסר בשר הגופים הטמאים מכל מין שיהיה,
 כן נאסר כל היוצא מהם כגון חלב בהמה וחיה טמאה
 וביצת עוף ודג טמא ודומיהם כמו שנאמר מבשרם לא
 תאכלו (ויקרא י"א ח). וטעם מבשרם כולל על כל היוצא מהם.
 ומאמר חכמינו ע"ה על זה כל היוצא מן הטהור טהור וכל

that was torn apart by human hands, or by a carnivorous¹² wild animal, or by a carnivorous bird, is referred to in the verse: *Ye shall not eat torn flesh in a field* (Exodus 22:23). It says *in the field* because most torn flesh is in a field, but this law applies also in places of human settlement, and, indeed, everywhere. Similarly, it is forbidden to eat a carcass (*nevela*); that is, an animal that died a natural death, without being slaughtered, or that was made into a carcass [due to slips] during the slaughtering process; as Scripture says: *Ye shall eat no carcass* (Deuteronomy 14:21). Torn flesh is more severe than a carcass, for the Torah instructs us to throw torn flesh to a dog; as it is written: *Ye shall throw it to the dog* (Exodus 22:27); whereas, regarding a carcass, it says: *To the sojourner in thy gates shalt thou give it, and he may eat it* (Deuteronomy 14:21). And feeding a torn animal to a gentile is also prohibited, because it is harmful to one's health; as it is written: *Do not place a stumbling block before a blind person* (Leviticus 19:14).¹³

Just as eating the bodies of impure animals of all species is forbidden, so, too, it is forbidden to consume anything produced by such animals, such as milk of an impure domestic or wild mammal, or eggs of an impure bird or fish, or anything like these; as it is written: *From their flesh shall ye not eat* (Leviticus 11:8). And the meaning of "from their flesh" includes anything that issues from them.¹⁴ Our teachers' rule regarding this is: "Anything produced from a pure thing is pure, and

¹² Literally "one that tears." An animal that tears up other animals, even if it does not eat them, would still make its victim "a torn animal." However, the translation "carnivore" makes a much easier English sentence; indeed, the word "those that tear" (*torfim*) is used to refer to carnivores in Modern Hebrew.

¹³ That is, do not deceive someone into doing something that could harm them.

¹⁴ The author is expounding on the participle "from" as meaning not just the flesh but what issues from it.

הַיּוֹצֵא מִן הַטָּמֵא טָמֵא. וְלֹא כַדְעַת חֲכָמֵי הָרַבָּנִים שְׁאָמְרוּ
עַל הַכֶּבֶשׂ הַבָּא מִבֶּטֶן הַחֲזִיר שֶׁהוּא טָמֵא, וְעַל הַחֲזִיר הַבָּא
מִבֶּטֶן הַכֶּבֶשֶׂה שֶׁהוּא טָהוֹר וְכֹל כִּיּוֹצֵא בָאֵלֶּה.

וְזוֹלַת אֵלֶּה הַגּוֹפִים שֶׁהִזְכַּרְנוּ כָּלֵם הֵם כְּשָׂרִים. וּמִכָּל אֶחָד
מֵהַסּוּגִים הַנִּזְכָּרִים מִתָּרִים בִּהֲנֹאָה בְּכֹל מְקוֹם וּבְכֹל זְמַן.
וְהִנָּאֲתָם הִיא עַל־יְדֵי שְׁחִיטָה זוֹלַת הַסּוּג הָאֶחָד שֶׁהוּא סוּג
הַדְּגִים שֶׁהִתִּירוּ הַכֹּתוּב בְּמִיתָתוֹ הַמְּסַבֶּבֶת מֵאִסִּיפְתּוֹ מִן הַיָּם
וְהִיא כְּמוֹ שְׁחִיטָה לֹו כְּדִכְתִּיב הַצֹּאן וּבִקְרִי שְׁחִט לָהֶם וּמִצָּא לָהֶם
אִם אֶת־כָּל־דְּגֵי הַיָּם יֵאָסֹף לָהֶם וּמִצָּא לָהֶם (במדבר י"א כ"ב). וּבְזוֹלַת
זֶה הוּא אָסוּר בִּהֲנֹאָה, כְּגוֹן הַמֵּת בַּיָּם וְהַנֶּהָרֵג וְכִיּוֹצֵא וְהוּא כְּמוֹ
נִבְלָה. וְשָׂאֵר הַסּוּגִים כָּלֵם טְעוּנִים שְׁחִיטָה.

אֵיכּוֹת הַשְּׁחִיטָה יְדוּעָה לָנוּ בְּסִבְלַת הַיְרֵשָׁה דוֹר אַחֵר דוֹר
מִזְמַן נָח, ע"ה, שֶׁהִיא בְּכַרִּיתַת אַרְבַּעַת הַסִּימָנִים אֲשֶׁר בְּפָנֵי
הַצֹּאֵר שֶׁהֵם קָנָה, וְשֵׁט וְשִׁנֵי וְרִידִין. הַקָּנָה - הוּא מְקוֹם הוֹצָאת
הַנֶּשֶׁמָה וְהַקּוֹל. וְהוֹשֵׁט - הוּא מְקוֹם הוֹרְדַת הַמֵּאֲכָל וְהַמְּשִׁתָּה.
וְשִׁנֵי וְרִידִין - הֵם מְקוֹרֵי הַדָּם.

וְהִיּוֹת שֶׁהַשְּׁחִיטָה בְּאֶפֶן זֶה נוֹדַע מֵהַנֶּאֱמָר לְנָח, ע"ה, אֲך־
בְּשָׂרַת בְּנִפְשׁוֹ דָּמוֹ לֹא תֹאכְלוּ (בראשית ט' ד') וְהוֹצָאת הַדָּם מִבְּעַל־
הַחַיִּים לֹא תִהְיֶה אֵלֶּא בְּצוּרָה הַנִּזְכָּרַת. כִּי מִזְמַן הַבְּרִיאָה עַד

anything produced from an impure thing is impure.” This is in contrast to the view of the Rabbanite sages, who say that a lamb born from the womb of a pig is kosher, and a pig born from the womb of a sheep is not kosher, and all sorts of similar claims.¹⁵

But other than these cases, the bodies of all these [kosher species] are permitted. Deriving benefit from any of these species is made permissible, in all times and places, through the act of slaughtering (*sheḥita*). However, one type, namely fish, is an exception; Scripture permits them if their death comes about as a result of their being fetched from the sea, which counts as slaughtering for them. As it is written: *Could there be enough sheep and cattle slaughtered to feed them? If all the fish of the sea are gathered for them, will it suffice to feed them?* (Numbers 11:22). And without this [death as a result of fishing], it is forbidden to derive any benefit from [fish], such as if they died in the sea or were killed [in some other manner] – they are like a carcass. And all other kinds [of animals] require slaughter.

The correct way to slaughter is known to us from the burden of the inheritance (*sevel ha-yerusha*) dating back to Noah, peace be upon him. It is: the cutting of the [four] signs (*simanim*) – the trachea, esophagus, and two veins (arteries) – which are in the front of the neck. The trachea is the place from which breath and voice are produced; the esophagus is the place through which food and drink are swallowed; the two veins are the sources of blood.

The fact that slaughtering must be performed in this way is known from what [God] said to Noah, peace be upon him: *But ye may not eat flesh in its life, its blood* (Genesis 9:4) – for the blood can only be extracted from the animal in the abovementioned

¹⁵ There is no paragraph break in the 1958 Hebrew edition, but we have added one to this publication, because the author turns here from the topic of impure species to the topic of the method of slaughter.

זמן נח, ע"ה, לא היו נוהגים בשחיטה אלא היו פורקים אבר מן החי, ר"ל, שבעוד הגוף חי היו מסירים מעליו האבר הנבחר להם ואוכלים אותו. ובזה היתה נכאבת הבהמה כאב גדול זמן רב, וזה הוא אכזריות ומדה רעה. ועוד שהיה נבלע הדם ונקפא בתוך הבשר ובזה היה נאכל גם הדם, שהיה עתיד הכתוב לאסרו אסור גמור. ולזה נאמר ולא תאכל הנפש עם הבשר (דברים י"ב כ"ג), ר"ל בעוד דמו בו פי הדם הוא הנפש. ומזה נאסר שלא לאכל אבר מן החי רק על ידי שחיטה לבד, כדי להקל על כאב הנשחט ולשפך דמו כדי שלא יאכל.

איכות פעל השחיטה היא, שתהיה במשיכת הסכין על הצואר, ר"ל בהולכה ובהובאה אחת, ואם יגביר השוחט שלא נגמרה השחיטה, אזי יש לו להוסיף הולכה והובאה אחרת בלי שירים הסכין מעל הצואר, באפן שתהיינה ההולכות וההובאות תכופות זו אחר זו. והיות שהשחיטה בהולכה ובהובאה נודע ממשמע לשון שחטה, שהיא משיכה מלשון חץ שחוט (ירמיהו ט' ז'), שהטעם בו משיכת החץ על הקשת, ומשיכה לא תהיה אלא בהולכה ובהובאה. גם בהולכה אחת לבד בלי הובאה תכשר השחיטה וזה כשיגביר השוחט שלא יניח אחד מהסימנים בלי שחיטה, והשחיטה צריכה להיות

way. For from the time of Creation until that of Noah, people would not slaughter animals; rather, they would tear limbs from a living animal – that is, while the body was still alive, they would remove the limb that they wanted, and they would eat it. The animal would suffer tremendously from this, for an extended period, and this was an act of great cruelty and wrong behavior. Moreover, the blood would be absorbed and harden inside the flesh, such that the blood would be eaten – and Scripture would one day [at the time of the revelation at Sinai] prohibit [the consumption of blood] entirely, regarding which it is said: *Thou shalt not eat the life along with the flesh* – that is, while the blood is still in it – *for the blood is the life* (Deuteronomy 12:23). Therefore, it is forbidden to eat a limb straight from a living animal; but rather [it is permitted to eat meat] only after slaughter, in order to lessen the pain of the slaughtered animal, and it is required to spill out its blood, so that it [the blood] will not be eaten.

The correct way to slaughter is to drag the knife across the [animal's] neck, in a forward and then backward motion; but if it is too difficult for the slaughterer,¹⁶ such that the slaughter has not been completed, then he should do another forward and backward motion, without removing the knife from the neck, such that all the motions, forward and back, are uninterrupted. The fact that slaughtering must be done in a forward and backward motion is known from the meaning of the word *sheḥita*, which means “pulling,” as in *hez shaḥut* (Jeremiah 9:7), which means the pulling of the arrow on the bow – and pulling is necessarily done by going forward and backward. However, slaughter can also be acceptable if there is only a single forward motion, without any backward motion, if the slaughterer can put in enough effort

¹⁶ Hebrew *ve'im yagbir*; this would seem to mean “if the slaughterer gives too much effort,” but this obviously makes no sense in context, so the sentence seems to mean “if the effort is too much for the slaughterer.”

בזריזות וקלות באפן שלא להכאיב הנשחט בכאב נוסף על כאב השחיטה.

הספין אשר בו תעשה השחיטה צריך להיות מיוחד לפעל זה ולא ישתמש בדברים אחרים, כי כן מצאנו ויקח את המאכלת בידו (בראשית כ"ב י') בהא הידיעה, שהוא מסגל לפעלה זאת ביחוד, ונקרא מאכלת שהיא מכשרת את בעל החיים לאכילה והמאכלת צריכה להיות חדה וחריפה וכפולה בארכה כדי עבי צואר הגוף הנשחט, כדי להיות השחיטה בהולכה והובאה, וכן שתהיה ישרת הקצה ולא מחדדת כשני המזלג, פן יקרה ותכנס בתוך הסימנים והוא הפך משמעות מלת השחיטה. ובעת השחיטה צריך לבדקה היטב על חדותה וחריפותה, פן נפגמה וסרה חדותה, וחמר המאכלת צריך שיהיה מברזל טוב וחזק כראוי לקלות וזריזות השחיטה. קדם השחיטה, סמוך לעת השחיטה, יתחייב בברכה בלי הפסק דבור בינתים, בגסח זה:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו והתיר לנו לשחט בהמה טהורה, או עוף טהור, או חיה טהורה. וטעם הברכה הוא על שהספיק להשית מזון לבני אדם, כי אי אפשר לאדם להנות משום דבר בלא ברכה. ודם הנשחט אם בהמה הוא טעון שפיקה על הארץ, כמו שנאמר על הארץ תשפכנו כמים (דברים י"ב ט"ז) ואם חיה או עוף הוא - טעון כסוי

to leave none of the [four] signs uncut. The slaughtering must be done efficiently and lightly, so as not to give additional pain beyond the pain of the actual slaughter.

The knife used for slaughtering must be designated specifically for this purpose, and one should not use other items [to do the act of slaughter]. This can be derived from the following verse: *He took the knife* in his hand (Genesis 22:10), with the definite article, meaning that it is reserved specifically for this purpose. The knife is called *ma'akheleth* [in that verse], for it makes the animal permissible for eating [*akhila*]. The knife needs to be honed, sharp, and twice as long as the animal's neck is thick, so that the act of slaughtering will be able to go forward and back. [The knife must also] have a straight edge and not have serrations like the prongs of a fork, lest it happen that it be inserted in the midst of the [four] signs, which is the opposite of the meaning of *shehitā* [pulling]. At the time of slaughter, one must perform a good check on the knife's sharpness, lest it have been blemished and lost its sharpness. The material of which the knife is made must be of good, strong iron, such that the slaughtering process can be done easily and quickly.

Right before the slaughtering, one must make the following blessing, without speaking between it and the slaughtering:

“Blessed are you Y·H·W·H our God, eternal king, who has sanctified us through His commandments, and permitted us to slaughter a pure domestic mammal,” or “a pure bird,” or “a pure wild mammal.” The purpose of the blessing is [to bless God] for providing food to mankind, for it is forbidden for a person to derive any sort of pleasure without reciting a blessing. As for the blood of the slaughtered animal: if [one is slaughtering] a domestic mammal, one needs to pour it [the blood] onto the ground; as is it said: *Thou shalt pour it out onto the ground, like water* (Deuteronomy 12:16). However, if one is slaughtering a wild mammal or bird, one must cover [the blood] with dirt; as it is

בַּעֲפֹר, שְׁנֵאֵמֵר וְאִישׁ אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּמִן הַגֵּר הַגֵּר בְּתוֹכְכֶם אֲשֶׁר
יֵצֵד צִיד חַיָּה אוֹ עוֹף אֲשֶׁר יֵאָכֵל וְשִׁפְךְ אֶת דָּמוֹ וְכִסְהוּ בַּעֲפֹר (ויקרא י"ז
י"ג) וּבִיעַת הַכֶּסוּי יִתְחַיֵּב בְּרִכָּה.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו
וְצִוָּנוּ עַל כֶּסוּי דָם הָעוֹף הַטְּהוֹר הַנִּשְׁחָט אוֹ הַחַיָּה הַטְּהוֹרָה
הַנִּשְׁחָטָה.

וְאִם הַנִּשְׁחָט קָטָן הַכְּמוּת מְאֹד וּמִשְׁכָּה הַמֵּאֲכֵלֶת כָּל דָּם
הַנִּשְׁחָט וְלֹא נִשְׁפָּךְ אֶרְצָה - חוֹב לְרַחֵץ אֶת הַמֵּאֲכֵלֶת וּלְכַסּוֹת
מִי הָרְחִיץָה כְּדֵי לְקַיֵּם מִצְוֹת הַתּוֹרָה. וְכִסּוּי הַדָּם צָרִיךְ לִהְיוֹת
בַּעֲפֹר אוֹ בְּאֶפֶר וְכֵן בְּכָל דָּבָר שֶׁנִּקְרָא בְּשֵׁם עֶפֶר. הַנִּשְׁחָט צָרִיךְ
לְקַשֵּׁר יָדָיו וְרַגְלָיו וְלֶאֱחֹז בְּרֵאשׁוֹ כְּדֵי שֶׁלֹּא יִתְנוּעַע וְיִכָּה בְּאֶרֶץ
וְיִצְטַעַר גּוֹסֵף עַל צַעַר הַשְּׁחִיטָה, וְכֵן שֶׁלֹּא לְהַפְשִׁיט עוֹרוֹ אוֹ
לְמַרֵּט הָעוֹף וְלֹא לַעֲשׂוֹת שׁוּם דָּבָר עַד שֶׁיִּמּוֹת כְּרָאוּי מִשׁוּם
שֶׁלֹּא לְהוֹסִיף בְּכֹאבוֹ.

פְּעַל הַשְּׁחִיטָה לֹא כָּל אִישׁ רָאוּי לְקַרְבָּה אֵלָיו אֶלָּא אִישׁ

said: *And whatsoever man from among the Israelites, or from the sojourners that dwell in their midst, hunts a wild mammal or bird that may be eaten, they must pour out its blood and cover it with dirt* (Leviticus 17:13). And at the time of covering [the blood], the following blessing is required:

“Blessed are you Y·H·W·H our God and eternal king, who has sanctified us with his commandments, and commanded us to cover the blood of a pure bird that has been slaughtered” or “of a pure wild animal that has been slaughtered.”¹⁷

And if the animal being slaughtered is very small in size, the knife draws all its blood, so nothing is spilled onto the ground; in such a case, one is obligated to wash the knife, and cover the washing water, in order to fulfill the Torah’s commandment.¹⁸

The covering of the blood must be with dirt, or ashes, or anything that is called “dirt” (*‘afar*).¹⁹

[Before slaughtering], one must bind the animal by its front legs and hind legs and grab its head, so that it will not tremble and be hit [by its fall] to the ground, which will cause pain additional to that of the slaughtering. Similarly, one must not flay the animal’s skin, or, if it is a bird, pull out its feathers, or do anything else, until the animal is fully dead, to ensure that it will have no additional pain.

Not every man²⁰ is fit for the job of slaughtering. Rather, [the

17 There is no paragraph break in the Hebrew, but we have added one, because the author is done with his discussion of the blessing, and he goes on to a somewhat new topic.

18 Again, there is no paragraph break here, but we have added one, because the next sentence discusses the covering of blood in general, not in the specific case of a very small animal.

19 Again, we have added a paragraph break, because the topic changes.

20 The word used here is *ish*, which can mean either “man” or “person” in general. It is not clear what the author’s position is regarding female slaughterers. Here, we note that many of the Karaite women in twentieth-century Egypt slaughtered birds for family consumption.

תם בַּדְּעוֹת וַיִּשָּׂר בַּמַּדּוֹת, מִשְׁכִּיל בְּתוֹרַת יְהוָה, בְּקִי בְּדִינֵי
הַשְּׁחִיטָה, נִזְהָר בְּאֲסוּרֵי הַתּוֹרָה, בְּעַל שִׁכָּל, יוֹדֵעַ לְהוֹצִיא
פֶּעַל הַשְּׁחִיטָה מִהֵיִוֹת חֶמֶס, בְּעַל זְרוּעַ, זָרִיז וְאִמּוֹן בְּמִלְאֲכַת
הַשְּׁחִיטָה, כְּדֵי שְׂיִקַּל בְּכֹאֵב הַנִּשְׁחָט עַד הָאֲפֹשֶׁר, וְהָאִישׁ אֲשֶׁר
הוּא שָׁלֵם בְּכָל אֵלֶּה רְאוּי לְסַמּוֹךְ עָלָיו וּמִתָּר לְאֹכַל מִשְׁחִיטָתוֹ,
וְאִם הוּא חָסֵר בְּאֶחָד מֵאֵלֶּה, אֵין רְאוּי לְקַרְבָּה אֶל הַמִּלְאָכָה, כִּי
מִלְאָכָה קְדוּשָׁה וּגְדוּלָה הִיא, וְכָל הַקָּרֵב בְּמִזִּיד בְּלִתֵּי הַתְּנָאִים
הָאֵלֶּה הוּא מוֹרֵד בְּהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשְׁחִיטָתוֹ נִבְלָה עוֹוֹנוֹ
יִשָּׂא. כְּאֲמוֹר שׁוֹחֵט הַשּׁוֹר מִכֶּה-אִישׁ (ישעיהו ס"ו ג').

only one fit is] a man who is pure in his beliefs, is upright in his character, understands Y·H·W·H's Torah, is expert in the laws of slaughtering, is careful in keeping the Torah's prohibitions, is full of intelligence, knows how to perform the act of slaughtering without its being [too] violent, is full of strength, and is fast working and expert in the act of slaughtering, so that he can make the animal's pain as light as possible. The man that is complete in all these is worthy to rely on, and it is permissible to eat of his slaughtering. But if he lacks any of these qualities, he is not fit to come close to this work, for it is great and holy work. And anyone who wantonly comes to this job, while lacking these conditions, is rebelling against God, and his slaughtering is deemed an [unkosher] carcass, and he will be accountable for his sin. As it is written: *One who slaughters an ox is [accountable, just like] one who kills a man* (Isaiah 66:3).

עֲשָׂרָה מִנְבְּלֵי הַשְּׁחִיטָה

- א. שְׁחִיטָה שֶׁנִּשְׁאָר סִימָן אוֹ סִימָנִים בְּלִתֵּי כְרִיתָהּ הִיא פְּסוּלָה, וּמְקָרָה כְּזֶה קְרָאוּהוּ חֲכָמֵינוּ, ע"ה, הַשְּׁאָרָה.
- ב. שְׁחִיטָה שֶׁנִּעְשְׂתָה בְּעֲצָלוֹת בְּהֶפֶךְ הַזְּרִיזוֹת אוֹ שֶׁהָרִים הַמְּאַכְלֵת טָרֵם יִגְמַר פְּעַל הַשְּׁחִיטָה וְעוֹד שְׁחַט - גַּם הִיא פְּסוּלָה. וְזֹאת קְרָאוּהָ שְׁהִיָּה, וְזֶה יְקָרָה מִחֻלְשֵׁת יַד הַשׁוֹחֵט אוֹ מִחֲסָרוֹן חֲדוֹת הַמְּאַכְלֵת.
- ג. הַנְּעִשִׂית בְּדִקְרִית הַמְּאַכְלֵת בְּעוֹר אוֹ בְּסִימָן מִן הַסִּימָנִים גַּם הִיא פְּסוּלָה, וְהִיא נִקְרָאת חֲלָדָה, וְזֶה יְקָרָה מִחֲדוֹת רֹאשׁ הַמְּאַכְלֵת כְּקֶצֶה הַחֲנִית.
- ד. סִימָן אוֹ סִימָנִים שֶׁנִּעְקְרוּ מִמְּקוֹמָם מִצַּד הָרֹאשׁ אוֹ הַגּוֹף, שְׁחִיטָה כְּזֹאת הִיא נִבְּלָה וְנִקְרָאת עֶקוֹר.
- ה. הַשְּׁחִיטָה בְּדְרִיכַת הַמְּאַכְלֵת עַל הַצְּוָאר בְּלֵי מְשִׁיכָה, הֵינוּ בְּלֵי הוֹלְכָה וְהוֹבְאָה, פְּסוּלָה הִיא וְנִקְרָאת דְּרָסָה.
- ו. שְׁחִיטָה שֶׁנִּפְלָה בְּעֵצָם הַטְּבַעַת הַגְּדוּלָה אוֹ סְמוּךְ לָהּ הִיא פְּסוּלָה, יַעַן כִּי הַטְּבַעַת הַגְּדוּלָה קִשָּׁה כְּעֵצָם וַיִּרְגֵּשׁ הַנִּשְׁחָט כְּאֵב גְּדוֹל, וּמְקָרָה כְּזֶה נִקְרָא הַגְּרָמָה, שֶׁהַטְּבַעַת הַגְּדוּלָה הִיא הַעֲלִיוֹנָה מִכָּל הַטְּבַעוֹת שֶׁבִּקְנָה.
- ז. וְכֵן שְׁחִיטָה שֶׁנִּפְלָה בְּבֵית הַבְּלִיעָה גַּם הִיא פְּסוּלָה, לְפִי שֶׁיִּצְטַעַר הַנִּשְׁחָט יוֹתֵר מִצְעַר הַשְּׁחִיטָה וְנִקְרָאת הַבְּלָעָה.
- ח. אִם מִשּׁוֹךְ הַשׁוֹחֵט אֶת הַסִּימָנִים לְצַד הָרֹאשׁ אוֹ נִמְשְׁכוּ

The Ten Things that Invalidate an Act of Slaughter

1. Any slaughtering in which one or more of the [four] signs was left uncut. Our sages, peace be upon them, called this scenario “leaving over” (*hash'ara*).
2. Slaughtering that was done lazily, rather than quickly, or if one picked up the knife before the process of slaughtering was complete and then went on to slaughter further – this, too, is invalid. They have called this scenario “waiting” (*shehiyya*). It occurs when the slaughterer’s hand is too weak or the knife is too dull.
3. If the knife punctured the skin or one of the signs – this, too, is invalid. It is called “digging” (*halada*). This can occur if the tip of the knife is very sharp, like the edge of a spear.
4. If one or more signs were uprooted from their place on the side of the head or the body. This renders the animal an unkosher carcass. It is called “uprooting” (*iqqur*).
5. Slaughtering by running the knife along the neck, without a pulling motion – that is, without going forward and back – is invalid, and is called “pushing” (*derasa*).
6. Slaughtering that comes down upon or near the bone of the larynx is invalid, for the larynx is hard as a bone, so the animal will experience a great deal of pain. Such a scenario is called “slaughtering at the bone” (*hagrama*), for the larynx is the uppermost of all the rings in the windpipe.
7. Similarly, slaughtering that comes down upon the place of swallowing is also invalid, because this would cause the slaughtered animal to experience more pain than that of the slaughtering itself. This is called “slaughtering at the place of swallowing” (*havla'a*).
8. If the slaughterer pulls the signs toward the side of the head, or

לִצַד מְטָה וְנִפְלָה הַשְּׁחִיטָה חוּץ מִגְבוּלָה לְמַעַלָּה מִהִטְבַּעַת
הַגְּדוּלָה וּמִבֵּית הַבְּלִיעָה, נִתְנַבְּלָה הַשְּׁחִיטָה וְהִיא אֲשֶׁר
קוֹרִין אוֹתָהּ הַמְשֻׁכָּה.

ט. בַּשְּׁחִיטָה שֶׁהוֹסֵר הָרֹאשׁ מֵעַל הַגּוֹף, אוֹ הַגִּיעָה הַמְאֻכֶּלֶת
אֶל חוּט הַשְּׁדָרָה, הִיא נִבְּלָה, לְפִי שְׁתַּמְהָר לְמוֹת בְּזִמְן קֶצֶר
מִהַמְשֻׁךְ הַשְּׁחִיטָה וְנִקְרָאת הַתְּזָה, וְזֶה יִקְרָה מְרַב חֲדוּת
הַמְאֻכֶּלֶת אוֹ מִתּוֹסֶפֶת כַּח יַד הַשׁוֹחֵט.

י. אִם נִכְרַת סִימָן אוֹ סִימָנִים מֵעֲצָמָם שֶׁלֹּא מִכַּח הַמְאֻכֶּלֶת
הִיא פְּסוּלָה וְנִקְרָאת נִתּוּק. וְזֶה יִקְרָה מִמְתִּיחַת בְּעַל־הַחַיִּים
אֶת צִנְאוֹרוֹ.

אֵלֶּה הַמְקָרִים אֲשֶׁר הַזְכַּרְנוּ הַפּוֹסְלִים אֶת הַנִּשְׁחָט. הֵם
הַנִּקְרָאִים בְּסִפְרֵי חֻכְמֵינוּ, ע"ה, "עֶשְׂרֵה מִנְבְּלֵי הַשְּׁחִיטָה".

they have been pulled downward, and the slaughtering takes place out of its bounds – above the larynx and the place of swallowing – then the slaughtering is rendered invalid. This is what they call “pulling” (*hamshakha*).

9. If the head fell off the body of the animal as a result of slaughtering, or the knife reached the spine, the animal is rendered an unkosher carcass, because it will die more quickly than it would in the full process of slaughtering. This is called “beheading” (*hattaza*), and it may occur either when the knife is too sharp or when one exerts too much strength during the act of slaughter.
10. If one or more signs were cut by themselves, rather than by force of the slaughtering knife, this is invalid, and is called “dislocation” (*nittuq*). This may occur if the animal stretches out its neck.

These are the situations that we have mentioned as invalidating the slaughter. They are called “The Ten Invalidations of Slaughter” in the books of our sages, peace be upon them.

שְׁלֵשָׁה אֲסוּרִים נוֹסְפִים

אחר שִׁנְשַׁחַט הגּוֹף כְּדֵינ וְכִהְלֵכָה על פִּי הַמְבֹאֵר יֵאָסְרוּ מִמֶּנּוּ שְׁלֵשָׁה דְבָרִים: דָּם, חֵלֶב, גֵּיד הַנֶּשֶׁה.

א. הַדָּם בְּכֹל מִינֵי בְעֵלֵי־הַחַיִּים וְאֶפִּילוּ בְדָגִים הוּא אָסוּר מִמָּה שֶׁנֶּאֱמַר דָּם כָּל־בֶּשֶׂר לֹא תֹאכְלוּ כִּי נֶפֶשׁ כָּל־בֶּשֶׂר דָּמוֹ הִיא (ויקרא י"ז י"ד) וְשִׁנְיָה וְשִׁלְשׁ הַכְּתוּב בְּאֲסוּרוֹ כְּדֵי שֶׁלֹּא יִהְיֶה קֵל בְּעֵינֵי הָאָדָם לֶאֱכֹלוֹ וְלִכֵּן גִּדְרוּ בְכָרַת כְּמוֹ שֶׁאָמַר כָּל־אֹכְלוֹ יִפְרֹת (ויקרא י"ז י"ד). וּמִמָּה שֶׁגִּדְרָה הַכְּתוּב אֲכִילַת הַדָּם בְּעֹנֶשׂ כֹּרֶת הַחֲמִירוֹ הַחֲכָמִים, ע"ה, וְחִיבוּ בְּנִקּוּר הַבֶּשֶׂר, ר"ל הוֹצֵאת עוֹרְקֵי הַדָּם מִכָּל הַגּוֹף בְּחִיָּה וּבְבִהֵמָה חוּץ מִן הָרֹאשׁ לְהִיּוֹת עוֹרְקֵי רְחִבִּים וְיוֹצֵא דָמוֹ בְּרַחֲצָה וּמְלִיחָה, וְכֵן חִיבוּ בְּרַחֲצָה וּמְלִיחָה בְּכֹל הַמִּינִים, גַּם לְהִסִּיר הַקֶּצֶף מֵעַל שׁוֹלֵי הַקֶּדְרָה בְּעַת הַבְּשׁוּל בְּאֶפֶן שֶׁלֹּא יִשְׁאָר רֶשֶׁם הַדָּם כָּל שֶׁהוּא בְּתוֹךְ הַבֶּשֶׂר, וְעַל הַטָּחוּל וְהַכְּבֵד הַזְּהִירוּ שֶׁלֹּא לֶאֱכֹלֶם עַל בְּשׁוּל בַּמַּיִם - רַק צְלִי אֵשׁ.

ב. אָסוּר הַחֵלֶב הוּא בְּשׁוּר, שֶׁהַ כְּבָשִׂים וְשֶׁהַ עֲזִים לְבָד, וְלֹא יֵאָסְרוּ הַכְּתוּב מִפְּנֵי טְמֵאָה חֲלִילָה אֲלֵא מִפְּנֵי קְדָשְׁתּוֹ שֶׁהוּא הַמְּשַׁבַּח מִכָּל חֲלָקֵי הַגּוֹף וְהִיא נִקְטָר עַל הַמִּזְבֵּחַ אֵשׁה רִיחַ

Three Additional Prohibitions

After the body has been slaughtered properly, in accordance with everything explained so far, there still remain three forbidden things: the blood, the fat (*helev*), and the sinew of the thigh vein (*gid ha-nashé*).

1. Blood of any creature, including fish, is prohibited, as it is said: *Ye shall not eat the blood of any flesh, for the life of every flesh is its blood* (Leviticus 17:14). Scripture mentions this a second time, and a third time, so that this prohibition should not be light in a person's eyes. Therefore, [Scripture] prescribes²¹ the punishment of *kareth* (being cut off); as it says: *all that eat it will be cut off* (Leviticus 17:14). Because Scripture prescribes²² the punishment of *kareth* for one who eats blood, [our] sages, peace be upon them, have been stringent and required the purging of meat (*niqqur ha-basar*); that is, the removal of all arteries from the body of the wild or domestic animal – except from the head, for its arteries are wide, and therefore its blood comes out through washing and salting. In addition, they required that the flesh of all species be washed and salted, and to remove the foam from the sides of the pot at the time of cooking, such that there should be no trace of any blood in the meat. And they exhorted us not to eat the spleen or the liver if they have been merely cooked in water; one should only eat them roasted with fire.
2. The prohibition of fat (*helev*) applies only to oxen, sheep, and goats. The Torah did not prohibit it because it is impure, God forbid! Rather, [it is prohibited] because of its holiness, for

²¹ Literally, “fences it off”; that is, prescribing such a severe penalty keeps people from violating the prohibition, just as a fence keeps people away.

²² Again, our author uses the verb “fences off.”

ניחוח לה: (ויקרא ג' ה') וְעַל אֶסוּר אֲכִילַת הַחֶלֶב כְּתוּב חֶקֶת
עוֹלָם לְדוֹרוֹתֵיכֶם בְּכֹל מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם כֹּל חֶלֶב וְכֹל דָּם לֹא תֹאכְלוּ
(ויקרא ג' י"ז).

החלב הנאסר לאכילה הוא ששה חלקים:
הראשון, החלב המכסה את הקרב.
השני, החלב שעל הקרב.
השלישי, החלב אשר על הכליות.
הרביעי, הכליות עצמן.
החמישי, יותרת הכבד.
הששי, האליה.

כל אלה קראם הכתוב חלב ואסורים בהנאה בכל מקום
ובכל זמן.

ג. אסור גיד הנשה הוא בבהמה וחייה לבד ולא בעופות. והוא
לזכר צליעת ירך יעקב אבינו, ע"ה, בהאבקו עם המלאך,
כמו שנאמר על פן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה אשר על
כף הירך (בראשית ל"ב ל"ג) ולפי שלא הזכיר הכתוב הצליעה
באיזה צד היתה אם ברכו הימנית או השמאלית, לכן
נאסר משני הצדדים ומה שבעופות אמרו החכמים, ע"ה,
מי הרוצה להחמיר שלא לאכלו בכל חי, ר"ל גם בעוף
ישא ברכה מאת ה'. וכמו שהוא באסור להדביק החלב
אל הבשר אחרי שנפרד ממנו, כן הוא הדין בגיד הנשה.
וכשנמצאו תוך מאכל מבשל אסור להאכל המאכל ההוא.

it is the best of all parts of the body, and was burned on the altar, as a *fire offering, a sweet savor unto Y·H·W·H* (Leviticus 3:5). Regarding [the] prohibition [of eating fat], it is written: *An everlasting law for your generations, throughout all your dwelling places – no fat and no blood shall ye eat* (Leviticus 3:17).

There are six types of forbidden fat:

1. The fat that covers the innards.
2. The fat that is on the innards.
3. The fat that is on the kidneys.
4. The kidneys themselves.
5. The lobe above the liver.
6. The fat of the [sheep's] tail.

The Torah calls all these “fat,” and it is prohibited to derive benefit from them, at any time or place.

3. The prohibition of the sinew of the thigh vein applies only to mammals, whether wild or domestic; it does not apply to birds. [The prohibition] serves as a reminder of the limping thigh of our forefather Jacob, peace be upon him, which happened to him as a result of his struggle with the angel; as it is said: *Therefore, the Children of Israel do not eat the sinew of the thigh vein, which is on the hollow of the thigh* (Genesis 32:33). And because Scripture does not mention on which side he limped, his right or left knee, both sides are forbidden. Regarding birds, [which bear no such restriction], our sages, peace be upon them, have said [nonetheless] that one who wishes to be so stringent as to avoid eating it in any animal, even a bird, will be blessed by God. And just as it is forbidden to reattach fat to meat after it has been removed, so is it also for the sinew of the thigh vein. If they are found in any cooked food, that food is prohibited for consumption.

גְּדֵי בַחֲלָב אָמוּ

עוד יש אסור אחד מתיחס לענין השחיטה והוא אזהרת לא תבשל גדי בחלב אמו (שמות כ"ג י"ט), שאסר הכתוב בשול בשור הפרח עם העקר. ומאסור הבשול הקישו החכמים לאסור אכילתו, כי תכלית הבשול היא האכילה. וטעם אסור זה הוא מטעם אסור אותו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד (ויקרא כ"ב כ"ח), שחשש הכתוב להפסד שניהם ביום אחד להרחיקנו ממדת האכזריות ולהלאיטנו במדת הרחמנות, ומטעם זה הקישו לאסור בשור האב עם בשור הפרח אם יוכל האדם להכיר בהם שהם עקר ופרח. וכן יאסר חלב הגדי עם בשור העקר, כי הכל אחד הוא, וכן חלב הפרח עם חלב העקר, או בשור הפרח עם בשור העקר.

סוף דבר אין אסור זה נהוג אלא בעקר ופרח בכל מה שיהיה. והאסור הוא בין בנגיעת זה לזה, בין בבשולם, בין באכילתם. ובזולת עקר ופרח אין שום אסור בשום דבר - לא בנגיעה ולא בבשול ולא באכילה ומתר להאכל זה קדם זה,

A Kid in Its Mother's Milk

Another prohibition related to the topic of slaughtering is the rule: *Thou shalt not cook a kid in its mother's milk* (Exodus 23:19), in which Scripture prohibits cooking the flesh of the flower [offspring] along with the root [parent]. From the prohibition of such cooking, our sages derive by analogy [*heqqesh*] also the prohibition of eating it [meat that is cooked in its mother's milk], for the purpose of cooking is eating. The reason for this prohibition is the same as that of the prohibition: *Do not slaughter it and its child on the same day* (Leviticus 22:28); for Scripture is concerned about the loss of the two of them, [the parent and the child], on the same day, in order to distance us from cruelty and feed²³ us the characteristic of mercy. For this reason, [our sages] derive by analogy that the flesh of the father is forbidden to eat along with the flesh of the flower [the offspring], if one is able to recognize that they are root and flower;²⁴ and similarly, the milk of the kid is forbidden with the meat of the root [the parent], for it is all the same – and similarly, the milk of the flower along with the milk of the root, or the flesh of the flower along with the flesh of the root.

In conclusion, this prohibition applies only to the root and flower, whatever they may be. The prohibition is to touch one to the other, to cook them, or to eat them. But other than in the case of a root and flower, there are no restrictions [on milk with meat] – neither to touch [them to each other], nor to cook, nor to eat. It is permitted to eat one before the other, or one after the

²³ The verb used, *le-hal'it*, means literally “to force-feed.” The implication is that what we eat instills values in us, so if we eat meat that was obtained in a cruel way, that instills cruelty in us; however, if we eat meat that was obtained in a proper way, it instills proper values in us.

²⁴ That is, it is obvious what animal is the mother of what animal, so it is definitely forbidden to eat them together; but paternity is less clear, so eating an animal and its father is prohibited only if one is sure of the paternity.

ענין השחיטה ❄ גְּדֵי בַחֲלֵב אֱמוּנָה

וְזֶה אַחֲרֵי זֶה כִּי אֲשֶׁר יִקְרָה, כִּי הַכָּתוּב לֹא דָבָר אֶלָּא בְּפִרְטוֹת
בְּעִבּוּר הָעֵקֶר וְהַפְּרֹת, שֶׁהוּא מֵהַטָּעַם הַנִּזְכָּר.
בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

Ritual Slaughter ❀ A Kid in Its Mother's Milk

other, however it may be, for Scripture speaks specifically only about [eating the milk and meat] of parent and offspring, for the abovementioned reason.

*Blessed is God forever, Amen and Amen!*²⁵

²⁵ Psalms 89:53.